

ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
BLUES

MAX
PORTER

Durerea e o făptură
înaripată

roman

Traducere din limba engleză de
Mihaela Buruiană

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

DESIGN:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PORTER, MAX

Durerea e o făptură înaripată / Max Porter ; trad. din lb. engleză de
Mihaela Buruiană. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2654-5

I. Buruiană, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: *Grief is the Thing with Feathers*
Autor: Max Porter

Copyright © Max Porter, 2015

„That Love is all there is“ from *The Poems of Emily Dickinson: Variorum Edition*, edited
by Ralph W. Franklin, Cambridge, Mass.: The Belknap Press of Harvard University
Press, Copyright © 1998 by the President and Fellows of Harvard College.

Copyright © 1951, 1955, 1979, 1983 by the President and Fellows of Harvard College.

Published by arrangement with Simona Kessler & Associates Agency SRL

Copyright © Editura Trei, 2025,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2654-5

Pentru Roly

^{KRA}
Iubirea-i totu-n lume
E tot ce știm despre ^{KRA} Iubire.
E-ndejuns, pe măsura ^{KRA} brazdei
^{KRA}
Povara trebuie să fie.

Emily Dickinson

Partea întâi

Prelingerea nopții

B Ă I E Ț I I

Pe perna mea e o pană.

Pernele sunt făcute din pene, culcă-te.

E o pană mare, neagră.

Vino să dormi în patul meu.

Și pe perna ta e o pană.

Hai să lăsăm penele unde sunt
și să dormim pe podea.

T A T I

La patru sau cinci zile de la moartea ei, stăteam singur în camera de zi și mă întrebam ce să fac. Mă învârteam pe acolo, așteptam să treacă șocul, așteptam ca din modul aparent organizat în care-mi petreceam zilele să răsară un sentiment bine definit. Mă simțeam la fel de gol ca un spânzurat. Copiii dormeau. Eu beam. Fumam țigări rulate la fereastră. Simțeam că poate principala consecință a dispariției ei avea să fie că eu urma să devin pentru totdeauna un organizator, un creator de liste care face schimb de clișee de recunoștință cu alții, un arhitect mecanic al rutinelor pentru niște copii mici fără mamă. Durerea mi se părea cvadridimensională, abstractă, vag familiară. Mi-era frig.

Prietenii și membrii familiei care zăboviseră pe acolo, plini de compasiune, pleaseră la ei acasă, la propriile vieți. Când copiii s-au dus la culcare, apartamentul n-a mai avut niciun sens, nimic nu se mișca.

S-a auzit soneria de la intrare și m-am pregătit sufletește pentru încă o dovadă de bunătate. Încă o lasagna, niște cărți, o îmbrățișare, niște vase mici cu mâncare gătită pentru băieți. Sigur, deveneam expert

în comportamentul jeltorilor care mă înconjurau. Când ești în epicentru, capeți o înțelegere ciudat de antropologică a tuturor celorlalți: a copleșiților, a apaticilor afectați, a prea-târziu-veniților, a inoportunilor, a noilor celor-mai-buni-prieteni ai ei, ai mei, ai băieților. Oameni despre care încă habar n-am cine dracu' erau. Mă simțeam ca Pământul în fotografia aceea extraordinară cu planeta înconjurată de o centură groasă de deșeuri spațiale. Simțeam că aveau să treacă ani până când visul încâlcit cu spectacolul condoleanțelor la moartea soției mele avea să se risipească suficient încât să văd din nou spațiul negru. Sigur, nu mai este nevoie să spun, astfel de gânduri mă făceau într-un fel să mă simt vinovat. Dar, îmi ziceam eu în apărarea mea, totul s-a schimbat, ea nu mai este și pot să gândesc ce vreau. Ea ar fi de acord, pentru că întotdeauna eram prea analitici, cinici, probabil neloiali, nedumeriți. Niște vipere pline de intenții bune care făceau autopsia cinelor la care fuseserăm invitați. Ipocriți. Prieteni.

A sunat din nou.

Am coborât scările mochetate în holul friguros și am deschis ușa din față.

Nu erau nici felinare, nici containere, nici pietre de pavaj. Niciun contur, nicio lumină, niciun fel de formă, numai o duhoare.

S-au auzit un pocnet și un șuierat și am fost trântit fără suflare pe prag. În hol era beznă și un frig de înghețai și m-am gândit: „În ce fel de lume trăim dacă sunt jefuit în casa mea, tocmai în seara asta?“ Apoi mi-am zis: „Sincer, ce mai contează?“ Mi-am zis: „Te rog, nu-i trezi pe băieți, au nevoie să doarmă. Îți dau și ultimul bănuț, numai nu-i trezi pe băieți“.

Am deschis ochii și era tot întuneric și totul trosnea, foșnea.

Pene.

Era un miros pătrunzător de putrefacție, o putoare dulce, ca de blană, de mâncare ușor stricată, de mușchi, piele tăbăcită și drojdie.

Pene între degetele mele, în ochi, în gură, iar sub mine, un hamac din pene mă ridica la treizeci de centimetri deasupra pardoselii.

Un ochi negru ca smoala, lucios, mare cât fața mea, clipind încet, într-o orbită de piele, zbârcită, ieșind

în afară dintr-un testicul de mărimea unei mingi de fotbal.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§.

§§§§§§§§§§§§.

Și a zis așa:

Nu o să plec decât atunci când n-o să mai aveți nevoie de mine.

Lasă-mă jos, am spus.

Nu înainte să saluți.

Lasă. Mă. Jos, am zis cu glas răgușit, iar urina mea a încălzit aripa care mă învăluia.

Ești speriat. Doar un mic salut.

Salut!

Spune cum trebuie.

M-am dat bătut, resemnat, și mi-am dorit ca soția mea să nu fie moartă. Mi-am dorit să nu stau îngrozit în hol, în îmbrățișarea unei păsări uriașe. Mi-am dorit să nu fac o obsesie din asta chiar când avea loc cea mai mare tragedie din viața mea. Acestea erau dorințe